

Aplikácia kanyly

Vrátili ste sa domov z nemocnice a máte pocit, že napichnutie kanyly nezvládnete? Zdá sa Vám, že je toho naraz priveľa a cítite sa trochu stratení? Nezúfajte, nie ste sami. Mnohí z nás mali na začiatku podobné pocity.

Skúsenosti rodičov

Lubica: Keď moja dcéra začala používať IP, mala 9 rokov. V nemocnici nám bolo všetko jasné, ale doma? Zo začiatku to bol proces, na ktorý sme sa pripravovali aj 30 min. Opakovane sme kontrolovali, či máme všetko na svojom mieste, či sme pretočili piest v pumpe, vydezinfikovali miesto vpichu... Keď spätne s dcérou na všetko spomíname, smežeme sa a nechápeme, prečo sme tak nervačili. Teraz len poviem „Hanka, kanyla“ a ona, ani neviem kedy, si ju nastrelí. Strach veľmi zväzuje ruky.

Dagmar: Hneď prvú kanylu som podľa slovných pokynov pani Lahitovej nastreľovala sama. Druhú pri prepúšťaní, iba pod tichým dohľadom a tretiu doma s telefónom na hlasno, v ktorom ma pani Lahitová uistovala, že všetko robím správne. Pri štvrtej mi pomáhala pesnička Karla Gotta „To musím zvládnuť sááám“ a zvládla som to hravo. Na tie prvé sa nikdy nezabúda.

Touto cestou ďakujem pani Lahitovej za jej podporu a starostlivosť a hlavne trpezlivosť. Bol to vtedy náš anjel, ktorý bol pri nás po celých 24 hodín denne. Boli sme na nastavovaní prvý týždeň po schválení preplácania pumpy zdravotnou poisťovňou, 4.8.2007 v Martine. Teda medzi prvými na Slovensku a nikdy som tento krok neolutovala.

A ešte niečo...po nastrelení prvej kanyly si moja bábika utrela poslednú slzičku a povedala, že „...nebolelooo“ a zobrala do ruky inzulínku a inzulín a utekala do sesterne so slovami: „Pani sestrička, toto dajte iným deťom, ja už to nebudem nikdy potrebovať, ja mám pumpičku“. Mala 4 roky, veľikánske šťastie v očiach a dodnes si to pamätá.

Dana: Keď Dianka prišla z nemocnice, tak si zavádzala kanylu do brucha sama. Presne tak, ako ju to naučili v nemocnici. Vždy keď to išla robiť, sústredila sa na chvíľu, s ihlou postála pri brušku, asi sa odhodlávala pichnúť. Ale fakt len moment. Len také malé zaváhanie. Nikdy nič nehovorila, nikoho si nevšímala. Veľmi sústredene pracovala. Vtedy mala 10 rokov.

Ja som prvýkrát zavádzala kanylu, keď sa Dianka rozhodla, že chce zmeniť bruško za zadoček. A to bolo horšie. Vždy som spoliehala na ňu, bola šikovnejšia. Ja som sa musela neskutočne sústrediť a triasli sa mi ruky, lebo ma to nikdy nikto neučil, ani som to neskúšala. Vlastne ma to naučila Dianka, až keď to bolo nevyhnutné. Všetko som zvládla po miernom zaváhaní, ale s obrovským strachom. To bola prvá. Tie ďalšie boli vždy už lepšie a rýchlejšie. Dnes už to robíme automaticky za pár sekúnd. Ona aj ja. Raz povedala aj tatovi, že pod' mi ty zaviesť kanylu, čo keď mama nebude doma. Musíš sa to naučiť. Tak to naučila aj jeho. Dnes to už všetci traja vieme a nerobí nám to problém.

Ako sami čítate, aj ostatní rodičia mali na začiatku veľký stres a strach. Báli sa, aby neublížili svojmu dieťaťu. Dnes už na všetko spomínajú s úsmevom.